

— О, колко съмъ доволенъ! рече чичо Златко.

IV. Многолюденъ градъ — гнѣздо на сиромашията.

— Хайде на пѣтъ! каза ангелътъ и хвъркнаха надъ този многолюденъ градъ. Тукъ въздухътъ не бѣше чистъ. Воня задушаваше гърлото на чича Златка, гжста мѣгла отъ пушекъ затулѣше очитѣ му. Стана му лошо и той продума:

— Лошо ми е, ангеле. Прѣвъ пѣтъ сега дишамъ такава воня и виждамъ такѣвъ димъ...

— О, тебе ти стана злѣ, дѣто нѣколко часа прѣстоя всрѣдъ тази воня и тоя димъ! А знаешъ ли, колко хиляди човѣци сѣ такѣвъ въздухъ дишатъ, сѣ изъ такива прахове и пушеци се движатъ? Я вижъ тамъ долѣ въ ония тѣсни дюкенчета, колко хиляди души работятъ отъ тъмно до тъмно! Ами я погледни въ ония фабрики, дѣто изкарватъ шаеци, ракия, шекеръ, брашно и др. работи, безброй мѣже, жени и дѣца, какъ въ пушекъ и прахове се трудятъ, като пчелитѣ въ своя кошерь!...

— Мило ми е, ангеле, дѣто нѣма тукъ нашия селски чистъ въздухъ, нашитѣ планински хубости, свирнята на овчарския кавалъ, нито бистрото пѣнливо поточе...

Ангелътъ нищо не каза, а още по-бързо полѣтѣ къмъ крайнитѣ махли на голѣмия градъ. Въ нискитѣ къщурки се виждатъ